

עודכן ב- 17/07/2011 08:01

קייטנה יפאנית: סושי, קימונו וקראטה

זה קורה בתל אביב, ובכל זאת נדמה רחוק מאוד מהבצה הישראלית ההבילה: ילדים ישראלים משתעשעים במנגה, לובשים קימונו ומתאמנים באמנויות לחימה בקייטנה יפאנית

מאת דפנה ארד

בעיצומו של חום יולי התל-אביבי הם כותבים יפאנית, שרים ביפאנית וצועקים זה על זה ביפאנית. בעקבות צפייה מרובה בסרטי אנימה, איסוף קדחתני של חוברות מנגה וסקרנות טבעית - 85 ילדים ישראלים החליטו להקדיש חלק מהחופש הגדול שלהם למדינה החשובה ביותר בעולם מבחינתם, יפאן.

הם מגיעים כל בוקר ממקומות שונים ברחבי הארץ למבנה ג' בקמפוס סמינר הקיבוצים ובין השאר מרותקים לסיפוריו של המדריך היפאני הדובר עברית, איסאו אויווה - המכונה, כנהוג, איסאו סאן - שמשתף אותם בחוויות מארץ מולדתו הרחוקה ומנגן להם בכלי מיתר מסורתיים.

אחת ההתנסויות שעוברים ילדי הקייטנה הנלהבים, לצד סדנת סושי ופעילויות אחרות, היא לבישת קימונו. ורד פרבר, המדריכה הראשית, מסבירה לילדים: "אדם לרוב לא יכול ללבוש קימונו לבד. חייבים להלביש אותו, כי זה מאוד מסובך".

דורון ראט, בן 15 ממושב תעשור בנגב, ולידר שפריר, בת 14 וחצי מהיישוב להבים הדרומי גם הוא, מתנדבים לדגמן. הם נעמדים על מחצלות בד במרכז הכיתה ופורשים ידיים לצדדים. "את הקימונו הזה קיבלתי מדוד שלי", מספר איסאו סאן בעודו מלביש את ראט.

ראט, נער בעל תלתלים חומים ועיניים ירוקות, אמנם נראה ישראלי למהדרין, אבל הוא מעדיף שיקראו לו דורון סאן. "אני אוטאקו גאה: חובב אנימה ומנגה", הוא מסביר. הבנות מביטות על ראט בקימונו הכחול-עמוק שהוא לובש ומתמוגגות: "אוי, אתה כזה חמוד ככה".

שפריר מזכירה להם: "הוא התחבר למנגה בזכותי". ראט מתקן אותה: "שיזו (הכינוי היפאני שלה, ד"א), לא גרמת לי לאהוב מנגה, רק חיזקת אצלי את זה". היא מלגלגת: "הוא הכיר רק את 'Death Note?' (סדרת מנגה פופולרית), הוא חושב שהוא למד הכל לבד ושוכח שהוא לא".

אחד הבנים בחבורה מצביע עליו ואומר: "תראו, דורון לובש שמלה". כולם בוחרים להתעלם מההערה חסרת הטעם.

איסאו סאן דורש מראט לשבת זקוף, "אתה גבר, שב כמו גבר!" ראט מזדקף מיד ומניח את ידיו לצדי גופו. אבל איסאו סאן מתקן אותו - "גבר צריך להניח ידיו על ירכיו!" ראט מיישם מיד. הסצינה נראית כמו גרסת הבורקס לסרט סמוראים.

זה לא נראה אמין. אתה מתולתל מדי.

ראט: "כן, אני יודע. פיספסת, בשבוע שעבר הבנות פה עשו לי החלקה".

"זה היה כזה יפה! תראי!" אומרות בנות שונות מסביבו ושולפות סמארטפונים. "נראיתי כמו? ונאבי אימו קיד", הוא מסכם את מראהו בפריזורה חלקה, במונחים שכל ילד מכיר (תרגום

למתקשים: "מי שרוצה להיראות כמו ילד אימו".

לאחר שהפנימו את תהליך לבישת הקימונו, הקבוצה הבוגרת יוצאת להפסקה. לחם אחד פרוס וממרח שוקולד מתוצרת מקומית מונחים על השולחן. הילדים מדמיינים סושי ונוגסים ביסים גדולים בפרוסותיהם הפשוטות.

כובע עם אוזני חתול

את הקייטנה, המתקיימת זו השנה השביעית, מארגנת Japan Knowledge, חברה המתמחה בעסקים עם יפאן ומפעילה גם מחלקה לילדים ישראלים המתעניינים בתרבות היפאנית, בניהולה של פרבר. הילדים נחלקים לשתי קבוצות - בני 9-12 ובני 13-17. המחיר לא ישמח לבב הורים: קייטנה של עשרה ימים עולה 2,100 שקלים.

בשונה מקייטנות אחרות, כאן לא לובשים חולצות טי אחידות וכובעי מצחייה תואמים. אין צורך בכובעים כי הילדים סגורים כל היום בכיתות, ואין צורך בחולצות אחידות, כי הארון של הילדים האלה שופע אמירה אישית. לידר שפריר, למשל, בחרה ללבוש באותו בוקר חולצה לבנה מכופתרת ועניבה שחורה-לבנה שהיא דחפה לחצאית קפלים. לזרועותיה עטתה שרוולונים שחורים-לבנים. "אנחנו מתלבשים איך שאנחנו רוצים. כמו דמות אנימה, או לפי צו האופנה ביפאן", הסבירה.

יובל קרול, בת 14 מהרצליה: "דוגמה טובה לכך היא הכובע שאנה הולכת אתו לכל מקום. גם לבית הספר. גם בקיץ". מדובר בכובע צמר לבן עם אוזני חתול מזדקרות וחיך שובב באזור המצח; הוא בהחלט "קוואי" - חמוד, ביפאנית. אנה קורן, בת 14, אמרה להגנתה: "זה משמח ילדים קטנים".

ואז הפתיעה שפריר, משכה את הכובע מראשה של קורן ורצה. שיערה הארוך של קורן השתחרר לכל עבר והיא שיחררה צווחה מחרידה והחלה לרדוף אחר חברתה בין הכיסאות והשולחנות בכיתה. שאר הילדים, שתירגלו באותו זמן את כישורי הכתיבה שלהם ביפאנית, התרגזו. נוצרה מהומה.

קרול ניסתה להשיב לקורן את האבידה. זו השנה הרביעית שהיא ושפריר פוקדות את הקייטנה היפאנית, לכן היא מכירה היטב את נקודת התורפה של חברתה. "לקחת לאנה את הכובע, זה כמו לגעת לך במנגה", הסבירה לה. שפריר נעצרה, חזרה למקומה והצמידה את הקומיקס האהוב עליה ללבה. "לעולם לא!" צעקה בתיאטרליות. הכובע של קורן נשמט מידה אל השולחן. היא תפסה אותו וחבשה אותו בחזרה על ראשה. הסערה שככה.

לא לסאמר סקול

מספר המתעניינים בקייטנה גדל השנה בעקבות תוצאותיה של רעידת האדמה ביפאן, שסוקרו בהרחבה בתקשורת. אף שקייטנות אמורות להיות אי של כיף וחוסר דאגה, ממדי האסון נלמדו בשיעורים מיוחדים, וטקס הסיום של הקייטנה בשבוע שעבר הוקדש לילדי יפאן. לקראת הטקס כתבו הקייטנים מכתבי עידוד לילדים יפאנים (ביפאנית) והתאמנו כל יום על הימנון הקייטנה (בעברית, עם פזמון מרגש ביפאנית).

נועה משיח, בת 9 מרמת גן, מספרת שהתרבות היפאנית מושכת אותה, "וגם אמנויות הלחימה, ואיך שהם מדברים. בצלילים גבוהים כאלה - האא! יאא!" היא צווחת, ועושה תנועות קראטה משכנעות. "יש להם גם מבטים עם המון משמעות. למשל להטות את הראש לצד אומר משהו". היא לא מסבירה מה.

נועה פרסטר, בת 11 מהרצליה, מצטרפת לשיחה: "הייתי מאוד רוצה לטייל ביפאן. סיפרו לנו כל כך הרבה דברים על הארץ הזאת, על הילדים שהולכים לבית הספר ונמצאים שם רוב היום, על הצמחייה האופיינית והתרבות המיוחדת שלהם, בטח הייתי נהנית שם".

ולקייטנה ערבית, היית הולכת? אני מתחכמת. "לא, אני פחות מתעניינת בתרבות הערבית.

יפאנים הם אנשים שיש יותר מה ללמוד מהם". להגנתה ניתן לומר שהיא גם היתה מוותרת על סאמר סקול באנגליה או על קייטנת סקי בשווייץ. יפאן עומדת בראש סדר העדיפויות של הילדים פה.

ולמה באמת כולכם נמשכים כל כך ליפאן?

אנה קורן עונה: "כי זה מגניב". השאר מהנהנים.

כל הזכויות שמורות, "הארץ" ©

סגור חלון